

zódik ki benne, mint nem is olyan régen egyik modernségben megaggodt folyóiratunknál; mert itt nincs akadálya a kritikának és nincsenek kiadói szempontok vagy esztétikai bálványok. Szabolcska Mihálytól és Benedek Elekől Balla Boriszig és Tamási Áronig ívelődik a *Széphalom* recepciós skálája és ebben a szivárványhídban széles színsáv jut még a — Dóczy Jenő álláspontjának is.*)

(Szeged.)

Z. B.

CSODABOGÁR.

A szegedi sajtókritika idilli berkeiből szólaltatjuk meg az alábbi részletet, amely Móra Ferenc *Aranyszőrű bárány* c. operettjének előadásáról íródott:

X. Hilda szép királykisasszony, de ajánljuk neki, hogy a tanyára ne járjon Bemberg-harisnyában és magassarkú antilop-cipőben, kivált így ősznek idején, mert Mátyás király az ilyen anakronizmust kegyetlenül bünteti. Egy másik énekesnőről ugyanabban a kritikában azt olvassuk, hogy túlteng benne az orfeumi stílus, de hangjának erejét ki lehet bírni . . .

(Pesti ujság nem igen mer ilyen bátran és fésületlenül véleményt nyilvánítani.)

*

A magyar irodalomtörténetben mindenesetre új megállapítás, hogy a humanista korban püspökeink a humor ápolásával is foglalkoztak, amint az *Uj Nemzedék* egyik kritikájából kitűnik (okt. 24.):

A M. T. Akadémia irodalomtörténeti folyóiratának most megjelent III. füzeté . . . több, ismeretlen, igen érdekes tizenhatodik századi levelet tesz közzé: . . . Dudith András pécsi püspöknek a kiváló humoristának, leveleit.

*

A *Friss Ujság* című szegedi napilapban (okt. 27.) egy fűzfapoéta verset közölt Endrődi Sándor síremlékének leleplezése alkalmából. A zöngemény azzal a sorral kezdődik, hogy:

Zilált korunkat fűti zord közöny.

Ennél a zord közönytél „melegedve“ Endrődi Sándor emlékének méltóbb jeleit kívánnók látni.

LEVELESTÁR.

Remarque-éknál a helyzet nem változatlan. Azt írja, hogy az Im Westen nichts Neues eredetileg egy más kiadónál hevert, mert az illető kiadó műértő lektora nem találta érdemésnek a fércmunkát a kiadásra. Mikor aztán a szerző visszavette a kéziratát és egy konkurrens cégnél világsikert aratott vele, a hoppon maradt első kiadó — elkéseregésében mi telhetett tőle? — nagyot ütött fölmondó levelével a lektor fejére. Lehet még, hogy az utókor a lektornak ad

*) A vitát a *Széphalom* legközelebbi számában — Boda István fölszólásával — még folytatjuk.
Szerk.